

Борис застава слушалната върху вилката.
Лицето му има твърд израз.

ЖЖ

- Господин Барутчиев! - съобщава секретарят.

През отворената врата влиза Барутчиев и се отправя към бюрото, на което седи Борис. Последният е хладен жест му предлага кресло.

Барутчиев сядва.

- Господин Барутчиев - започва бавно и студено Борис - Вашето дело е насочено към края на месеца, но аз се боя, че трудно ще взема решение да дам показанията, които желаете.

- Господин Морев! - избухва драматично Барутчиев - Кой морал, кой закон позволява на една банка да прекрати кредита ми в средата на покушките, след като съм раздал девет милиона катаро?

- Банката просто е назила интересите си, докато Вие ноната да кажа, че е действувала с умисъл да Ви разори... Това значи да се скарам с всички политически фактори, заинтересувани около нея - казва му равнодушно Борис и добавя: - Е, добре! ...питам се срещу какво

- Струва ми, че утре единствен купувач на нашите тютини ще стане Райхът и аз ще посетвам на немския пашпресен концерн между кои фирми да разпределя доставките си - отваря му тържествено Барутчиев.

Борис го гледа невъзмутливо.

- Днес не е утре.

- Силният ли се в моите връзки с германците?

- Те са чисто платонични.

- Моралният фактор за германците е по-важен!

- За да проникнат у нас, те трябва да действуват първо с материалния, да говорим като търговци от нашия ранг, господин Барутчиев.

Борис се изпраща.

- Вие нямате никакъв купен театър от политически мъже, а ноят работи безупречно - продължава той, като търква бавно към закрътти с тежки кадифени завеси прозорец на кабинета. - Немците биха могли да го използват, ако осигурят пласмента на тютините ни чрез немския пашпресен концерн.

Барутчиев поглежда смаяно Борис, след това върху лицето му се появява израз на гняв и злоба.

- Вие искате да вземете лъскавата част от доставките на немския пашпресен концерн ... - с дрезкав глас го пита той. Това искате, нали?